

ЧИ МАЮ Я ПРАВО 2.0 ?

Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної студентської конференції
(Житомир, 23 квітня 2026 р.)

забезпечити національну безпеку, захистити громадян та протидіяти загрозам. Цифрове стеження, яке здійснюють державні органи, допомагає ефективніше відстежувати небезпечні дії та боротися з дезінформацією, але такі обмеження повинні бути в першу чергу законними, пропорційними та тимчасовими. Головне, щоб надалі після завершення воєнного стану, приватність людей знову буде повністю відновлена. І також, не менш важливим є те, що громадянин має також усвідомлювати свої права та вміти їх захищати. Рівень довіри до держави значною мірою залежить від того, наскільки прозоро та законно здійснюється цифровий контроль.

Таким чином, проаналізувавши тему приватності у період війни, я можу стверджувати, що право на особистий простір, що залишиться недоторканим в умовах воєнного стану існує, але воно може зазнавати певних обмежень в інтересах безпеки суспільства, при дотриманні чітких меж і контролю з боку держави.

Гулян С.

sviatoslav.i.hulian@ukd.edu.ua

студент I курсу спеціальності D8 Право,
ЗВО “Університет Короля Данила”,
м. Івано-Франківськ, Україна

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА СПРАВЖНЮ ДЕМОКРАТІЮ У ГІБРИДНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ РЕЖИМІ?

Варто почати з того, що, загалом політичний режим це сукупність способів і методів здійснення державної влади, які визначають характер взаємовідносин між владою та суспільством. Саме політичний режим показує, наскільки громадяни можуть впливати на державні рішення, користуватися своїми правами та свободами, брати участь у політичному житті країни. Він визначається не лише законами, а й тим, як ці закони реалізуються на практиці.

До основних ознак політичного режиму належать рівень забезпечення прав і свобод людини, ступінь участі громадян в управлінні державою, характер взаємодії влади і суспільства, а також принципи здійснення державної влади.

Саме за цими критеріями розрізняють демократичний, авторитарний і тоталітарний режими.

Так, у демократичній державі джерелом влади є народ. Громадяни мають право вільно обирати владу, висловлювати власну думку, створювати політичні партії та громадські організації, контролювати діяльність посадовців. Демократія ґрунтується на свободі, рівності, верховенстві права та повазі до людської гідності.

На противагу, авторитарний режим, навпаки, передбачає зосередження влади в руках однієї особи або вузького кола осіб. Участь громадян у політичному житті обмежується, опозиція зазнає тиску, а свобода слова часто існує лише формально. Тоталітарний режим є ще жорсткішою формою влади, адже держава контролює не лише політику, а й економіку, культуру, інформаційний простір та навіть приватне життя людини.

Однак у сучасному світі дедалі частіше можна побачити країни, де неможливо чітко визначити один тип режиму. У таких державах поєднуються ознаки демократії та авторитаризму. Саме такий режим називають гібридним.

Слід наголосити на тому, що слово «гібридний» означає змішаний, тобто такий, що поєднує різні елементи. З цього випливає, що гібридний політичний режим це, насамперед, система влади, у якій формально зберігаються демократичні інститути: вибори, парламент, конституція, багатопартійність, судова система. Проте на практиці ці механізми часто діють неповноцінно або використовуються владою у власних інтересах. Вибори можуть бути нечесними, суди також можуть бути залежними, а медіа підконтрольними, права громадян також можуть бути обмеженими.

Саме тому виникає головне питання: чи має людина право на справжню демократію в умовах гібридного режиму? На мою думку, безумовно має. Право на демократію означає не лише можливість раз на кілька років проголосувати на виборах. Це право на чесну конкуренцію політичних сил, на свободу слова, незалежний суд, рівність перед законом та реальний вплив суспільства на владу.

Так, у гібридних режимах часто створюється лише ілюзія демократії. Формально вибори проводяться, але їх результат може залежати від адміністративного ресурсу, маніпуляцій чи контролю над інформацією. Формально існує свобода слова, але незалежні журналісти можуть зазнавати тиску. Формально діє закон, однак на практиці він застосовується вибірково. У таких умовах громадянин позбавляється головного, а саме довіри до держави та відчуття справедливості.

Особливо небезпечним є те, на мою думку, що гібридний режим часто маскується під демократію. Людям може здаватися, що вони живуть у вільній країні, хоча реальні механізми впливу на владу поступово зникають. Саме тому такі режими є складнішими для розпізнання, ніж відвертий авторитаризм.

Україна відповідно до Конституції є демократичною, правовою державою. Проте тривалий час наша країна також стикалася з проявами гібридизації влади: корупцією, впливом олігархів, недовірою до судової системи, спробами політичного тиску на державні інституції. Водночас українське суспільство неодноразово доводило свою відданість демократичним цінностям. Масові громадянські протести, боротьба за свободу, активна позиція людей та прагнення до європейських стандартів показують, що українці не погоджуються з імітацією демократії.

Саме громадянська активність є найкращою відповіддю на питання, чи має людина право на справжню демократію. Не лише має, а й повинна це право захищати. Демократія не існує сама по собі вона потребує відповідальних громадян, чесних інституцій та постійного суспільного контролю.

На мою думку, гібридні режими становлять серйозну загрозу, адже вони поєднують зовнішні ознаки свободи з внутрішньою сутністю контролю. Людина в такій системі може мати права лише на папері, але не в реальному житті. Саме тому справжня демократія починається там, де влада підзвітна народу, закон є однаковим для всіх, а громадяни можуть вільно впливати на майбутнє своєї держави.

Отже, я маю право на справжню демократію навіть у гібридному політичному режимі. Це право є невід'ємним, адже належить кожній людині від народження. Проте його недостатньо лише проголосити його потрібно відстоювати. Майбутнє держави залежить від того, чи зможе суспільство відрізнити справжню демократію від її імітації та зробити вибір на користь свободи, справедливості й народовладдя.